

[Poul Dam.]

ministeren, at han havde øje for dette, da han på forhånd undskyldte sine kritiske bemærkninger med, at de var venligt ment. Jeg opfattede dem også sådan, og jeg takker for, at de var så omhyggelige og nøjagtige. Jeg mener imidlertid stadig væk, at det er nødvendigt, at vi kommer med lovgivningsinitiativer, og at ministeriet bærer over med de svagheder af teknisk art, der måtte være i dem, og i stedet for prøver at arbejde så omhyggeligt som muligt med grundtankerne og ser, hvad der skal gøres — om der er noget i dem, som kan anvendes.

Det forslag, vi her har fremsat, har jo et ganske konkret formål, nemlig at få ændret indsamlingsloven, således at der i fremtiden ikke kan rejses nogen tvivl om, at den administreres på en fuldstændig upartisk, upolitisk måde. Jeg er fuld af forståelse for det hensyn til befolkningen, der ligger i, at man ikke skal overfaldes af mærkesælgere hver eneste dag året rundt. Der ligger, som ministeren sagde, en ganske betydelig pression i dette. Selv en så relativt stærk personlighed som jeg har svært ved at undlade at købe mærker til formål, som er mig vederstyggelige; når man sådan 17 gange er blevet antastet, vil man gerne gå i fred resten af vejen, og så køber man til soldaterhjemmene og til mange andre forskellige ting, som man i og for sig ikke havde særlig lyst til at støtte. Jeg forstår meget vel, at man skal vise dette hensyn til befolkningen.

Jeg har imidlertid interesseret mig for et andet hensyn, nemlig dette, at man ikke behøver at sørge for, at befolkningen skal have en garanti ved justitsministeriets blå stempel for, at de støtter et anerkendelsesværdigt formål, når de støtter en eller anden indsamling. Jeg mener i og for sig ikke, at det er en naturlig opgave for justitsministeriet at bestemme, hvilke formål i dette land der er anerkendelsesværdige. Jeg tvivler ikke på, at justitsministeriet gør det på allerbedste måde — så langt evnerne nu rækker, så langt forudsætningerne nu rækker. Det er udmærket, at formålene skal være realistiske, og det er udmærket, at man ser på, om der er et virkeligt behov.

Men jeg synes, man glemmer, at der i en

række af disse tilfælde jo er tale om en større eller mindre gruppe mennesker, der ønsker at gavne et bestemt formål, ønsker at hjælpe en bestemt sag, og at det, hvis de har fornemmelsen af, at dette bliver vurderet mere eller mindre politisk i det konkrete tilfælde, vil virke ganske overoverordentlig uheldigt. Det er rigtigt, at anledningen til fremsættelsen af dette lovforslag var det første Vietnamindsamlingsinitiativ, som blev tilbagevist af justitsministeriet — og jeg vil da godt give ministeren den indrømmelse, at jeg godt kan forstå, at det ved den lejlighed kunne være svært at få de fornødne oplysninger på en måned, for den oprindelige ansøgning var ikke sådan, at den opfyldte alle kravene. Men når den blev afslået, var det jo ikke så meget, fordi man havde en lang række konkrete, saglige indvendinger imod den, men fordi man mente, at det politisk var uheldigt at tillade en sådan indsamling.

Man forespurgte i udenrigsministeriet, der mente, at for at en sådan let udenrigspolitisk præget indsamling kunne tillades, måtte den være rent humanitær; den måtte brede sig over flere områder end dem, ansøgerne tænkte på. Det mener jeg i og for sig er en uheldig konsekvens. Man kan være enig i, at en indsamling til Vietnam bør være det, man i daglig tale kalder trefløjet — den, som der nu er givet tilladelse til — eller man kan mene, at indsamlingen bør være en tofløjet, der skal støtte Nordvietnam og den nationale befrielsesfront. I og for sig er det meningsløst, at en gruppe mennesker, der ønsker at lave en indsamling, der støtter Nordvietnam og den nationale befrielsesfront — og det er i høj grad realistisk at støtte dem; der er ingen, der tvivler på, at behovet er til stede — ikke også skal have lov til det. Det, der interesserer mig, er, at folk, der ønsker at støtte en sag, skal have mulighed for at organisere støtten også igennem en indsamling.

Det er det, som er formålet med dette lovforslag, et formål, som jeg stadig væk synes bør tilgodeses. Hvis der er ting i lovforslaget, som er teknisk mindre heldige, kan de formodentlig ændres, uden at det skal bedrøve mig så forfærdelig meget. Men det centrale: at vi ud fra demokratiske synspunkter må have indført en ret til, at